

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 3

Mars 1989

25. årg.

For vårt påskelam er slaktet, Kristus

1 Kor. 5,7

Dette får ikke et menneske uten videre tak i, der det søker i alle «kriker» og «kroker» etter Gud og Hans frelse. Snart omkring seg, i naturen og andre menneskers erfaringer. (Slik blir mange hengende fast ved mennesker). Snart i seg, i egne øvelser, følelser, og opplevelser. At *hele* svaret ligger i dette Paulus sitt likeframme utsagn; «vårt påskelam er slaktet, Kristus,» det tenker en ikke så snart.

Noe mer behøver igrunnen ikke et menneske å vite, enn at en er død i mitt sted. En gjelder for Gud i mitt sted og det er Kristus, Herren! Jesus!

Og dette er ikke noe Paulus har hentet fram ifra sine egne tanker, men han har fått det av Gud. (Gal. 1,1). Så det er ikke Paulus' budskap du hører, men *Herrens!* Og hør! *Ditt* påskelam er slaktet! Det er Kristus.

Men har dette noe med meg å gjøre, vil du si? Ja, så sant du er et menneske. Det har virkelig noe med

deg å gjøre. I dette påskelam du ser korsfestet på Golgata, ser du en åpnet dør til Guds rike, *for deg*. Bare du ikke støter det fra deg i vantro. «Salig er den som ikke tar anstøt av meg.» (Mt. 11,6). Som *jar* det gjelde for seg. Som ikke avviser gaven ...

Han er en soning for hele verdens synd der Han henger. Det uskyldige Guds Lam som frivillig gikk i slektens sted.

Se på Ham, og hør hva Gud vitner i sitt ord. I DITT STED! Så er du altså fri, *i Ham!*

Måtte dette få bli levende for riktig mange denne påskken. Ettersom vi jo ser, at tiden for denne verden i sin nåværende skikkelse, rinner ut. Og til liv i den kommende verden går bare en vei. Det påskelam som er slaktet, Kristus Jesus.

Så ønskes herved alle bladets lesere en god og velsignet påske!

Einar Kristoffersen

Når Jesus står utenfor

Er det hård tale når Herren sier sannheten om hvordan det egentlig er fatt med oss? Hvis han ikke gjorde det, hvordan skulle vi da få hjelp? Hvordan skulle vi se farene hvis vi ikke fikk vite noe om dem? En dødssyk går jo ikke til lege hvis han ikke vet at han er syk. De farligste sykdommene er de «snekende sykdommene». Det er de sykdommene som oftest gjør slutt på vårt liv, fordi man kan gå med dem uten å føle seg syk. Dermed utvikler sykdommen seg og ender med døden. Den legen som stiller riktig diagnose i tide, har mulighet for å redde menneskeliv fra døden. Åndelig talt så kommer Jesus her som legen som stiller diagnosen til den dødssyke, og tilbyr medisinen som kan frelse.

«Vær derfor nidkjær og omvend deg.» Det betyr at man tar Guds ord alvorlig. Man tar det til hjertet og bøyer seg for det. Alle andre hensyn og unnskyldninger lar man fare. Man tar bare hensyn til hva Guds ord sier. Det sørgelige er at det gjorde de ikke i Laodikea. Og hvor mange kristne er det i dag som lar Herren få stille diagnose for seg selv og sin gjerning i Guds rike? Her er det mye som Herren ikke vil kjennes ved. Men hvor

mange vil høre sannheten om seg selv og sitt arbeid? Det er noen som vil, og Gud være takk for det!

Man kunne ha god grunn til å tro at Herren hadde gitt opp denne menigheten, men det har han ikke. «Se, jeg står for døren og banker.» Herrens sterke, tuktende og refsende ord er en eneste sammenhengende banking hos denne menigheten. Herren banker på vår hjertedør ved å forkynne sannheten til og om oss og vårt kristne arbeid. Denne bankingen kommer ikke umiddelbart og uforklarlig i våre følelser. Den kommer gjennom Guds ords tale. «Om noen hører min røst og åpner døren» Det er bare få mennesker som forstår dette. Her står vi igjen overfor en hebraisme. Det siste er en virkning av det første. Hvis noen hører hans røst og tar hans ord alvorlig, da er han nidkjær og blir omvendt. Omvendelsen skjer ved å høre hans røst.

Vi kan ikke høre hans røst og late hånt om den og siden omvende oss. Vi kan ikke engang omvende oss selv. Jeg ble en gang spurtt om hvor mange jeg hadde omvendt. Jeg svarte at jeg håper jeg ikke har omvendt noen, for det ville det ikke være noen hjelp

i. Men jeg har båret fram et budskap som har omvendt mange, og det er Herrens verk.

«Om noen hører min røst.» Om du skulle være blitt rammet av Herrens ord, så innrøm sannheten og bøy deg for den. Hør: Ved å motta Jesu ord mottar du Jesus selv, og da er du omvendt. Skulle disse linjene nå deg som ennå ikke er kristen, så møter også du Jesu røst gjennom disse ordene. Prøv ikke å skjule for deg selv at Herren kaller på deg. Han elsker deg og vil ditt beste. Han vil at du ikke skal gå fortapt. Han vil ha deg bort fra den veien som fører til fortapelsen. Du kan ikke forandre ditt hjerte, og du har ingen evne til

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.
Eksp: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon 05-558363

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Bø
postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø,
tlf. 03-990845.

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad
Opstadv. 38, 4350 Nærbø. Tlf. 04-43 36 85
Kass. Margrete Bø,
Vistnesvn., 4070 RANDABERG
Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

å omvende deg. Du blir omvendt ved å høre hans røst og ta den til deg. «Røst» betyr i Guds ord et budskap, en forkynnelse. Når det sies om Israel at de ikke hørte på profetenes røst, så betyr det at de ikke hørte på deres budskap. Døperen Johannes sier om seg selv at han er «en røst». Da tenker han ikke på stemmen, men på det budskapet Herren har gitt ham å gå med. Vi har gjennom hele dette brevet hørt Jesu røst. «Om noen hører min røst og åpner.» Din hjertedør går opp ved at du hører Jesu røst og tar hans ord til deg. Som gutt hadde jeg et bilde hengende over sengen min. Det forestilte Jesus som banker på den stengte hjertedøren. Men det var ikke noe håndtak på døren, og det forstår vi godt: Den skal åpnes innenfra. Men da den tiden kom at jeg ble vakt, oppdaget jeg at det ikke var noe håndtak på innersiden av døren heller. Hvordan går da hjertedøren opp? Slik som det står her! Når du hører Jesu røst og erkjenner sannheten om deg selv, idet du gir Gud rett, da skjer det noe underlig – da går døren opp! Da går Jesus inn!

«Holde nattverd med ham, og han med meg.» Dette er et uttrykk for det personlige samfunn med Frelseren. Det billedlige uttrykket «nattverd» betyr at «Jesus gir oss

seg selv. Sagt med andre ord: Her er rikdom for fattige, klær til den nakne og øyensalve for den blinde. Alt dette kommer med Jesus. Dette kjøpes uten penger, d.v.s.

det er gratis. Man får det for intet – av nåde. (Es. 55,1). Men det må kjøpes for selverkjennelsens høye pris.

(Ø. Andersen i Dagen)

Herrens dag – Jesu Kristi dag

Det er ein dag som er ulik alle andre dagar, ein dag nokon ser fram til, og dei aller fleste fryktar og ikkje trur vil koma. Men ingen dag er vel oftare og meir omtala i Guds ord enn Herrens dag, Menneskesonen sin dag, eller dagen då Jesus kjem att i herlegdom og velde, Jesu Kristi atterkoma.

Bibelen talar om fleire Herrens dagar. Me skal nemna tre av dei: Den fyrste er Jesu fødselsdag, som blei lova og varsla mange gonger utover i Det Gamle Testamente, og då tida var fullkommen sende Gud Son sin, fødd av ei kvinne for å frelsa den syndige, fortapte og dødsdømde menneskeætta. Den kom då ingen tenkte, og få venta han. Den blei varsla av ein engel, først Maria, Guds mor, og Josef, og så av ein hær av englar som prisa Gud og forkynte: *Dykk er i dag ein frelsar født, og han er Kristus Herren.* Han skal kallast Jesus, for han skal frelsa folket frå syndene deira. Denne dagen kjenner dei fleste til og vore med å høgtida i snart to tusen år, og snart skal me minnast og høgtida hans 1989 fødselsdag. Det var

ikkje rom for han i herbyrge den gongen. Er det rom i ditt hjarta og liv? Frå den dagen har me vår tidsrekning.

Den andre *Herrens dag er Kristi oppstoda frå dei døde*, den fyrste dagen i veka, søndagen. Den minnest me kvar veka. Sabbaten i den gamle pakt blei avløyst av søndagen i den nye pakts tid.

Den tredje *Herrens dag er ennå ikkje komen*, og det er den me vil prøva seia litt om ut frå det Skriftene seier og forkynner.

Peter seier i 2. Pet. 3. kap. at i dei siste dagar skal det koma spottarar som seier: Kvar er lovnaden om Jesu attarkoma? for frå den tid fedrane sovna av, står jo alt som frå skapningen vart til. Ja, slike vantru spottarar er det også mange av i vår tid, og dei stadfester apostelen sine ord for oss som lever i dei siste tider. Når Herren drygjer før han kjem, er det ikkje fordi han er langdrygen med lovnaden, men av di han er langmodig og ikkje vil at nokon skal gå fortapt, men koma til omvending.

Guds ord forkynner at *Jesus kjem att like sikkert som at menneska lyt døy ein gong og at Jesus kom fyrste gong til frelsa.* «Liksom det er so laga at menneska lyt døy ein gong, og sidan kjem dom, soleis er og Kristus ofra ein gong for å taka bort syndene frå dei mange, og andre gongen skal han, utan synd, syna seg til *frelsa for dei som ventar på han.* (Hebr. 9,26–28). Han kom uventa fyrste gongen. Berre nokre få sjeler som trudde Guds lovnad i skriftene venta han. Dei andre var slutta å venta, for det drygde før tida kom, og slik skal det verta også når Jesus kjem att. «*Då det drygde før brudgomen kom, vart dei alle trøytte og sovna*» (Matt. 25,5). Er det noko som er sikkert her på jorda, så er det at *eg og du lyt døy, for synda si løn er døden.* Like sikkert er at deretter *kjem me for Guds dom.* Og like visst er Guds ord om at Jesus, Guds Son blei fødd av ei møy, døydde for våre synder og sto opp tredje dagen etter skriftene og lever i all æva. Les 1. Korint. 15. Kap.

Då Jesus og læresveinane sat på Oljeberget, spurde læresveinane: *Når skal alt dette ganga fyre seg, og kva merke skal me ha på koma di og enden på verda?* (Matt. 24. kap.) Jesus svara ikkje her på det første spørsmålet: *Når kjem Jesus igjen?* men ein annan stad seier han at dagen veit ingen, utan Faderen åleine. Men på det andre: «*Kva merke skal me hava på koma di og enden på verda?*», svara han på. Først kjem han med åtvaring om falske mesiasar, som skal

föra mange på vilstig. I 2. Korint. 11,4 talar Guds ord om nokon som forkynner ein annan Jesus en Bibelens Jesus: «For om det kjem ein og forkynner ein annan Jesus, som me ikkje hev forkynt, eller de fær ei onnor ånd – eit anna evangelium enn de fyrr hev motteke, så ville de tola det godt». Det vil bli særleg aktuelt i tida før Jesus kjem att. *Då toler dei ikkje Bibelens heilsame læra, men tek seg lærarar i flokketal som forkynner og lærer det folk vil høyra og likar.* (2. Timot. 4,3). De kjære, tru ikkje kvar ei ånd! men prøv om åndene er av Gud, for mange falske profetar hev gjenge ut i verda. (Johs. 1. brev 4,1). Her er faren stor i vår tid. Sjå til at du ikkje blir dregen med i villfaringa og fell ut or di faste stoda i Kristus!

Vidare viser Jesus til ymse teikn i tida, som å høyra tidende om krig, ufred, folk reiser seg imot folk og rike mot rike, uår og jordskjelv ikring i landa. Dei skal驱 Guds folk ut i naud og fåre, slå dei ihel, og hata dei for Jesu namn og ords skuld. Mange skal svika og hata kvarandre, og urettten skal verta so stor at kjærleiken kolnar hjå dei fleste.

Mange skal då falla ifrå trua på Jesus og Guds ord, men den som held ut til endes, han skal bli frelst.

To teikn til skal nemnast: Fyrst lyt fråfallet koma og syndemenneske openberast, fortapingssonen. (2. Tes-sal. 2,3).

Det andre er: Og dette evangeliet om riket skal kunngjerast yver heile jordkringen, so alle folkeslag får veta

om det, og då skal enden koma. v. 14.

Det store fråfallet

Jesus talar om si atterkoma i Luk. 17,24–25: For liksom ljoset skin frå himmelbrun til himmelbrun, so skal det vera når Menneskesonen kjem. *Men først lyt han lida mykje og denne ætta skal skjota han frå seg.*

Frelsaren kom etter Guds lovnad til Israel – Guds utvalde folk, og midt millom dei fullførde Jesus felseverket, og frå dei gjekk evangeliet ut til alle folkeslag. Først i Jerusalem, Samaria. Jøde først og så til heidningefolka, heiter det i Skrifta. Og i dei første århundra spreidde det seg ut i folkesлага i Syria, Little-Asia og Nord-Afrika, og over til Europa. Desse landa hadde sine utsendingar i Jerusalem på 1. pinsedagen og høyrd Peters tale, og tre tusen tok imot Evangeliet. Der var jødar, partarar og medarar, elamittar, frå Mesopotania, Judea, og Kapadokia, Pontus og Asia, Frygia og Pamfylia, Egyptarland og Libia-bygdene bortimot Kyrene, «og me romrarar som bur her» – Kretamenn og arabarar (Ap.gj. 2. kap.). *Alle høyrd dei om Guds store verk på sitt eige tungemål*, og Jesu læresveinar og dei som høyrd på pinsedag og kom til trua, har bore evangeliet ut så alle folk skal få høyra det *på sitt eige tungemål*. «Men eg spør: Hev dei då ikkje høyrt det? Jau visst; røysta deira gjekk yver all jorda, og orda deira til heimsens endar. So spør eg: *Kjende då ikkje Israel til det?*» (Rom. 10,18–f).

Israel var dei første som høyrd evangeliet om Guds frelse, og mange

høyrd og tok imot ordet og trua på Jesus, men dei fleste skaut han frå seg i vantru. Og domen som Jesus forkynte over den vonde og vantru ætta kom i år 70, mindre enn 30 år etter Jesu død, oppstoda og himmelferd. Fråfallet held fram i heidningemenighetene, det høyrer me av Jesu sendebrev til dei i Little Asia. (Openb. 2. kap.) Jesus og evangeliet har gått sin sigersgang utover jorda, og den einskilde og folkeslaga har fått si nådetid. Men når folket skyt Jesus og evangeliet frå seg, og fråfallet skjer i menigheten, flytter han lysestaken – den sanne menighet – frå ein stad til andre folk som tek imot ordet om Guds frelse i Kristus.

Der lysestaken er flytta, viser Bibelen at falske lærdomar flytter inn. I dei har Muhamed og hans falske læremakta i dei aller fleste av dei landa der Jesu Kristi lære og rike rådde den første tida. Muhameds lære og gudstru er den som går mest fram mellom folkesлага i vår tid.

Me i Noreg har fått ei lang nådetid, då me har hatt Guds ord og evangelium i 1000 år. «Vårt heimland i myrker lenge låg og vankunna ljoset gøynde, men Gud du i nåde til oss såg, og sende ditt Ord til Noregs fjell, og ljos over landet strøynde», og saman med Ordet Guds rike velsigning.

Men korleis står det til i dag? Evangeliet går med hast ut til alle folk, gjennom eteren får dei høyra evangeliet på sitt eige tungemål, ved landsmenn som er heimlause og statslause. Når alle har fått vita um det, då

kjem enden. Guds vreide vert openberra frå himmelen over all gudløysa og urettferd hjå menneske som held sanninga nede i urettferd» Og ordet legg til at dei har ingen orsaking, for Gud har sjølv openberra det for dei. (Rom. 1. 2. 3. kap.)

Dagen kjem brått, då ingen tenker, uventa som tjuven om natta, ljoset som skin frå himmelbrun til himmelbrun, når dei talar om fred, så er der ingen fred. Fosterdrapslova gir kvinna rett til å ta livet av eigne barn i morslivet. Korleis trur du det går det storting som har vedteke, og den regjering som har sett ut i livet, og dei som gjer seg bruk av lova og dei som utfører den? Korleis trur du det går den dagen for den kyrkja og kyrkje-styre som avset Guds ord og let uret-

ten råda på tinget? Når dei dømer og avset dei prestar som står på Guds ord og forkynner Guds ord og lov, men vernar om dei som lærer og forkynner vranglære og lever i openberr synd som ulivnad og hor – hor og ugifte sambuarar, og homofile. Fråfallet er stort og går fram meir og snarare enn dei fleste ser, trur og anar.

Ennå er det nådetid, ennå tek Jesus i mot syndarar og frelsar. Søk Jesus medan han er å finna, kalla på han den stund han er nær! «Kvar ein som kallar på Herren (Jesus), han skal bli frelst. Land, land, land, høyr Herrens ord! Høyr Andens tale til menigheten!

Amund Lid

Sommarskulane 1989

Det vert i år to sommarskular.

Hovedsommarskulen med årsmøte vert på Solborg Folkehøgskule, Stavanger, i tida 19. – 23. juli.

Det er også planlagt ein sommarskule på Drageid Ungdomssenter, Høylandet i Namdalen, i tida 3. – 6. august.

Program for sommarskulane vil verta kunngjort seinare.

Styret

De to naturer (Ånd og Kjød)

For så mange som drives av Guds Ånd, de er GUDS BARN, Rom. 8,14. Enhver levende kristen kjenner og føler daglig disse to naturene. Dette kjente vi ikke noe til den gang vi levde bare etter kjødet, (den gamle natur).

Det var først da vi fikk den Hellige ånd at denne striden tok til. For meg ser det ut som om denne striden blir mer intens etter som årene går.

Hvem er så disse som står bak denne strid? Bibelen sier det er to åndsmakter som kjemper om herredømmet over de kristne. Ikle eder Guds fulle rustning, så I kan stå eder mot djevelens listige angrep.

For vi har ikke kamp mot blod og kjød, men mot makter, mot myndigheter, mot verdens herrer i dette mørke, mot ondskapens åndehær i himmelrommet. Ef. 6,11–12.

Paulus var vel kjent med disse to åndsmakter. Jeg har lyst til Guds lov etter mitt innvortes menneske, men han så en annen lov i sine lemmer osv. Rom. 7,22,23.

Jeg har merket meg, når det av og til kan lyde noen vitnesbyrd i våre forsamlinger, at denne tonen om striden, og disse to åndsmakten ofte er ukjente. Jeg har spurt meg selv. Tør de ikke si sannhe-

ten, eller mangler de ånden? I ett av våre misjonsblad var det en sekretær som skrev noe om vitnesbyrdene.

«Når det lyder, er det ikke noe vitnesbyrd i det hele tatt, det er egen elendighet. Dette er ikke noe vitnesbyrd i det heletatt, det er tvertimot en fornekelse av Jesus.»

Videre stod det at dette vitner om ulydighet. Jeg spør: Er slike sjelesørgere *kallet* av Herren?

Jeg tror vi kan si det slik. En levende kristen er ikke ensidig! I første Joh. 5,10 står det. Den som tror på Guds sønn, har vintesbyrdet i seg selv. Kristenlivet har mange sider, dette vitner også John Bunyan om i boken. «Den hellige krig.»

Kjødets begjæring og «jeget» (mitt eget jeg), er de troendes største plage. For kjødet begjærer mot ånden, og ånden mot kjødet, de står hverandre imot så I ikke skal gjøre det dere vil. Gal. 5,17.

Når vi ser i Guds ord og har litt kjenskap til disse to åndsmakter, da tror jeg Rosenius har rett når han stiller spørsmålstege om menneskets frie vilje.

I Ef. 2, står det klart og tydelig. Også eder har han gjort levende, I som var døde osv, som i fordum

vandret i etter denne verdens løp, etter høvdingen over luftens makter, den ånd som nu er virksom i vantroens barn.

Nei, nei sier verden og de religiøse, vi har full kontroll over våre liv. I Bibelen ser vi Gud har satt en hindring, en grense, hvor langt Satan får slippe til.

Når Gud tar dette bort, da ser vi mennesket faller i de grusomme synder og vederstyggelige laster vi ikke kunne tenke oss. Henviser til Rom. 1 fra vers 18 følgende. Så langt verdens barn, som bare har den falne natur. Guds barn derimot, har fått del i Guddommelig natur i og med den nye fødsel, 1. Pet, 1,23, Jak. 1,18.

Den gamle natur som kalles for kjødet, den må vi drages med her, så lenge vi er i denne hytte.

Jeg tror ikke den er bare til plage. Er den ikke også en tjener som viser oss hvor hjelpestøt og avhengige vi er av Guds nåde? Den føder takksigelse, tilbedelse, og hengivelse! Slik ser jeg det! Vær ikke bekymret for noget, men la i alle ting eders begjæringer komme frem for Gud i påkallelse og bønn med takksigelse, og Guds fred som overgår all forstand, skal bevare eders *tanker* og eders *hjerter* i Kristus Jesus.

Jesus talte den gang om korset, til folket og til sine disipler. Den

som vil følge etter meg, han må fornekte seg selv og ta sitt kors opp og følge meg. Luk. 9,34.

Jesu kors var det ingen som kunne bære, uten han selv, dette tror jeg alle forstår. Men hva er så vårt kors? Mange sier det kan være sykdom, vanskelig ektefelle, ustyrlige barn osv. Hvis så var, da bar jo verdens barn og Guds barn det samme kors. I ovenstående vers står det hva de troende sitt kors er. Fornekte seg selv!

I neste vers sier Jesus. Den som vil berge sitt liv, skal miste det, men den som mister det for min skyld og for evangeliet, skal berge det.

Paulus sier i Gal. 2,20. Jeg er korsfestet med Kristus, jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg, og det liv jeg nu lever i kjødet, det lever jeg i troen på Guds sønn, som elsket meg og gav seg selv for meg.

Når vi får se inn i hemmeligheten i Kristi evangelium og får se hvilket hellig kall vi er kalt med, da er det som det svimler for tanke og fornuft. Vi er Guds barn. Kristi brødre og medarvinger. De helliges medborgere og Guds husfolk, ett kongelig presteskap. Ja, enda til et levende tempel for den Hellige Ånd. Er dette sant? Ja, Guds ord sier det. Men vi må ikke glemme. «Så mange som drives av den

Hellige Ånd» Den Hellige Ånd er den største gave Gud gir oss her på jord. I Bibelen ser vi at det er en levende person. Den tredje person i Gudommen. Guds barn er ofte redd for å miste denne gave. I Luk. 11,13, ser vi Guds faderlige omsorg i denne sak. I Guds ord finner vi mange formninger om å la oss helligjøre. Slike ting er ikke menneskeverk.

Vi må bare la Gud få lov til å gjøre det. By nu eders lemmer frem som tjenere for rettferdigheten til helliggjørelse! For uten helliggjørelse skal ingen se Herren.

Livet med Gud, det er en underlig ting. Per Nordsletten uttrykker det så klart i sangen. Vår store Gud gjør store under.

4 og 5:

*Jeg ofte er i frykt og fare.
Og tenker alt er selbedrag.
Jeg synes livet ei vil svare.
Som når det rett var hjertets sak.
Hvor skal jeg hen med denne nød?
Jo ile til min frelsers skjød.*

*Så lenge jeg er her på jorden.
Jeg plages daglig av min synd.
Jeg fattig var, er verre vorden.
Ser mer og mer av hjertes dynd.
Dog får jeg være Jesu brud,
Å du forunderlige Gud!*

Strid troens gode strid, grip det evige liv, sier Paulus til Timoteus. Det er Gud som fører striden i

våre liv. Dersom vi skulde stride i vår egen kraft, da blev vi snart nedhugget. Hva skal vi gjøre? spurte drengen til Elisa da han så byen omringet av fiender. Det er flere med oss enn med dem, sa Elisa. Så fikk drengen se fjellet fullt av gloende hester og vogner rundt omkring Elisa. Herren opplot drengens øyne, står det.

Gud sørger for sine i dag som i svunne dager. Vi bør ikke frykte ondskapens åndehær, for som han opplot drengens åndelige øyne, så også våre.

Kristi kjærlighet tvinger oss, sier Paulus. Tvinger Oss? Ja, her ligger en stor hemmelighet. Vi må tvinge vårt jeg, kjødet til side, så Gud kan få føre striden til seier, selv om kjødet må lide smerte og nederlag.

«Hans mål er kun det ene, barnets sanne vel alene»: Vi skal forberedes til himmelens herlighet!

I sitt første brev, taler Peter om den prøvede tro som er kosteligere enn gull. *Den prøvede tro?*

Peter sier videre i kap. 4,12 at vi ikke skal undre oss over den ild som møter oss til prøvelse, som om det hente oss noe underlig, for i og med denne prøvelse har vi del med Kristi lidelser, og skal glede oss forat vi i hans herlighets åpenbarelse kan glede oss med jubel. De troende kommer vel ofte i anfek-

telse. Er jeg barn av deg Gud? Eller er det bare et bedrag? Ja, slik blir det når Gud synes borte! Vi roper og ber, men det synes som bønnen når bare til taket. Vi finner frem igjen våre kjerneord som før var så trøsterike, men nu er de lukket og stengt, de er ikke til meg, han har forlatt meg.

Ja, i slike stunder er det mørke og natt for en kristen. Av egen erfaring har jeg lært denne bønn, og vil dele den med andre. Den lyder kort slik. Er det du Gud, som også står bak dette som jeg nå er inne i? Ja, da vil jeg være fornøyd. Job sa også til sin kone. Skal vi ta imot bare det gode fra Gud, skal vi ikke også ta imot det onde? Det står et sted i Guds ord. Han har makt over alle makter og myndigheter, både onde og gode. Sangeren sier.

«Hvor underlig er du i alt hvad du gjør. Hvem kan dine veier forstå? Men ett er dog sikkert: Den veg du meg før. For meg er den beste å gå»:

Jeg tror at alle som er kommet ut av slike lutringsilder, har lært den edleste bønn Gud gledes over. Tilbedelse og takk. Jeg tror vi kan si det slik om mange bønner som stiger opp til Gud. Han siler dem ut! Han gir bare det som tjener oss best. Tilbedelse er noe langt annet enn bønn. De sanne tilbedere skal tilbede Faderen i ånd og i sannhet, for det er slike tilbedere Faderen vil ha.

Jesus sa også til den samartanske kvinne. Vi tilbeder det vi kjenner. Dersom vi har fattet tillit til Jesus, da kommer tilbedelsen av seg selv. Vi slipper å famle etter mange og rørende ord. Så vil jeg understreke til slutt! Skal han (Jesus) glemme sine troende brødre og søstre i anfektelsens og prøvelsens tider, da må han først glemme arret i sine hender. Se, i begge mine hender har jeg tegnet deg, dine murer står alltid for meg, Es. 49,16. Herre minn oss igjen og igjen om arret i dine hender.

Erik Lillebostad

Menneskesønnen skal overgis til å korsfestes

Mt. 26,2.

Dette ord sa Jesus i disippelkretsen to dager før den siste påske Han levde, og med dette

ord begynner den egentlige lidelseshistorie. Jesus har det første ord i lidelseshistorien. Det

er som det seg bør. Han har også det siste: «Det er fullbracht. Far, i dine hender overgir jeg min ånd.»

Lidelseshistorien er den skjønneste historie som er skrevet, fordi Han som elsket oss inn i døden, er hovedpersonen i den. Han har skapt denne historie. Han er den levende midtpunkt og hjerte. Mer enn en linje i menneskeslektens historie kunne godt ha vært uskrevet. Mange historiske tildragelser er av den beskaffenhet at slekten hadde vunnet på om de aldri hadde funnet sted. Men ikke et eneste ord av Ham som døde for oss har vi råd til å miste. Ikke en eneste handling som han gjorde, kan vi unnvære. Tenk om Jesu Kristi lidelseshistorie aldri hadde vært en virkelighet eller aldri hadde vært nedskrevet! Vi hadde da ikke hatt noe bevis for at vi har en Far i himmelen som elsket oss slik at Han ga seg selv for oss. Vi hadde kanskje kunnet se Hans finger i begivenhetens gang, oppdage Hans fotspor i naturen, erfare Hans omsorg for oss, Hans visdom og makt. Men at Gud er *kjærlighet*, var da aldri blitt åpenbart for oss. Ti deri består kjærligheten at Gud ga sin Sønn til soning for våre synder (1. Joh. 4,9.10). Livet ville da være forblitt en ufattelig gåte, det store verdensproblem ville for alltid vært uløst.

Hvorfor holdes det gode så ofte nede? Hvorfor må sannheten og rettferdigheten gå lidelsens vei gjennom verden? Slutter virkelig den store kamp med seier for sannhet og rett? – Forklaringens lys stråler ut fra korset. Guds Sønn er blitt det foraktede, korsfestede lam som seiret da det led. Bare tilsynelatende gikk Han under på Golgata. Påskedagens seier lærer oss at veien til forløsning måtte gå over korset. Ved dette syn lysner det i den enkeltes livskamp, og det spredes lys også i den store verdensstriden. Og når smerten over synden brenner i oss, hvem skal vi da gå til om vi ikke fikk gå til Ham, den korsfestede? Ja, til hvem skulle vi gå?

Korset har sin historie. Evangeliet er sprugent fram av en historisk tildragelse som ingen kan fornekte. Korset er en evig klippe. Det gjelder å finne veien til lidelseshistoriens midtpunkt. Endog i denne hellige histories bueganger kan man gå vill, så man ikke finner det vesentlige. Og det vesentlige er den korsfestede selv. Det gjelder å finne Ham, ikke bare å lese lidelseshistorien, men å leve den, så langt det er oss gitt. Med andre ord, det gjelder i den synd som bruser omkring den lidende Mester som et opprørt hav, å se

sin egen synd og så nå fram til Jesus, synderes Frelser.

«Menneskesønnen skal overgis til å korsfestes.» Den linjen av Kristi lidelseshistorie må skrives inn i mitt eget livs historie. Når det skjer, springer det nye livet fram under fødselssmerter. Omkring den sannhet dreier siden også hele det åndelige liv seg. Ja, Gud være

lovet at vi eier Jesu Kristi lidelseshistorie.

Herre Jesus, led meg ved din ånd til å betrakte din lidelse, så jeg der møter deg og tilber deg. Amen.

(Fr. Hammarsten fra «Under korsets skygge.»)

Avmakt og dårskap

Av Poul Madsen

Makedoniens menigheter.

Smyrna og Filadelfia

Disse menigheter hadde meget trengsel og levde i dyp fattigdom. Så var de vel hindret i å utrette noe for Guds sak? I hvert fall kunne de vel ikke gi økonomiske gaver til de fattige i Jerusalem? Nå tar jeg meg den frihet til å si noe som ikke skaffer meg venner og ikke gjør meg populær. Først understrekker jeg ennu en gang, at i Guds rike er alt omvendt av hva det er i verden. Hvis du vil gi rikelig her i verden, må du være rik. Forholdet det seg slik i Guds rike? Nei, der er det omvendt. Jo mer du har, dess mindre kan du gi, og jo mindre du har, dess mer kan du gi! Altså i Guds rike er det de fattige som kan gi, mens det i verden er den rike som kan gjøre det! Det viste seg da også i Makedonia, for ut av deres dype fattigdom fremveldet det en rikdom av gavmildhet. (2. Kor. 8,2). De gav ikke etter

evne, men over evne! Det formår ingen rik, men det formår de fattige!

Jeg må heller gjenta det, for det er så omvendt av «sunn fornuft» at det ikke er til å få fatt i! I Guds rike er fattigdom forutsetningen for at man kan gi rikelig, ja over evne. I verden er det ingen som kan gi over evne, og her anser man kun de rike for å være i stand til å gi noe, nemlig av deres overflod. Ennu en gang: I Guds rike er fattigdom forutsetningen for at man eier en rikdom av gavmildhet og derfor kan gi rikelig, ja over evne. Det henger naturligvis sammen med at også på det økonomiske område gjelder det, at Guds kraft kun utfolder seg helt i maktesløshet! Makedonerne var helt maktesløse, trengt fra alle sider og i dyp fattigdom; just derfor kunne Guds kraft utfolde seg helt på det økonomiske område. Også hva økonomien angår, gjelder det altså at svakhet og dårksap er Guds metode!

Gud viser en slik likegyldighet for pengar og pengenes verd, at det nesten tar været fra oss. «Vi må heller betale tempelskatten, skjønt vi ikke er forpliktet til det,» sa Herren til Peter; «vi har ikke pengar, men gå hen og trekk opp en fisk, så skal du finne en mynt i dens munn; med den kan du betale tempelskatten». (Matt. 17,24–27). Altså: han hadde intet, men påtok seg likevel å yde hva han ikke var forpliktet til, og Guds kraft utfoldet seg så mynten ble velbragt.

Den amerikanske kristendom.

Dette uttrykket anvender jeg fordi det er i den engelsktalende verden, især i USA, det er skapt en mengde verdensomspennende kristne organisasjoner som arbeider ganske annerledes. De har alle en stor organisasjon med et dertil svarende stort administrativt apparat, representanter utover jorden, effektiv planlegging, kort sagt alt det som det er umulig å oppdrive det minste av i Det Nye Testamentet. Deres arbeid er preget av at de ikke utbetinget tror på dårskapen og maktesløsheten som Guds arbeidsmetode. Hva Paulus utrettet i total maktesløshet, vil de utrette med deres store organisasjoner og «oppbakking» fra mennesker. Kan det la seg gjøre?

Det hersker ingen tvil om at de mener det vel, og at mange Guds barn gir seg helhjertet hen til en slik tjene-
ste. Det hersker heller ingen tvil om at Gud i sin uendelige barmhjertighet bruker dem så meget som det er mulig. Det hersker heller ikke noen

tvil om at noen av dem er våre brødre og søstre som vi hører evig sammen med. Men det hersker heller ingen tvil om at disse mektige organisasjoner er en hindring for Guds kraft. Det kan ikke annet. Hvor den menneskelige klokskap, den menneskelige planlegging, den menneskelige kraft fortrenger Guds kraft, der kun utfolder seg i maktesløshet og dårskap, blir de varige resultater beskjedne i forhold til den veldige innsats. Hvorfor skapte apostlene ikke et organisatorisk apparat, som stod til hans disposisjon? Hvorfor skapte han ikke for eks. et misjonsselskap med hovedsete i Antiokia og med gode ivrige representanter som kunne tale misjonens sak rundt omkring? Det er ikke vanskelig å besvare spørsmålet. Det gjorde han ikke, fordi han kjente Herren så inderlig godt. Han visste at en stor organisasjon med alt, hva dertil hører, blir til et kraftsenter – og dermed svekkes kraften! Intet er farlige for Guds sak enn verdens metoder. I verden må man oppbygge kraftsentra hvis man vil ha verdensvid betydning. I Guds rike må man unngå ethvert kraftsenter, for Guds kraft utfolder seg ikke i eller ut fra kraftsentra, men i kraftesløshet. Derfor må man ikke ha noe og ikke være noe hvis man vil tjene Guds rike og i Guds kraft. Man må heller være ukjent enn kjent, heller svak enn sterk, heller dårlig enn klok, heller misforstått enn forstått, heller et intet enn et noget. Der er imidlertid noe ennu mer farlig ved et hvert kristent kraftsenter.

Faren kan best beskrives ved å henvise til Paulus' ord om tankebygninger (2. Kor. 10,4–5). Når man åpner seg for denne verdens metoder, åpner man dermed for denne verdens tanker, dens klokskap, dens argumenter for, hva som er effektivt, og hva som ikke er det, dens synspunkter, kort sagt for det som enhver velvillig person kan forstå og være enig i uten Guds Ånds hjelp, for det strider ikke vesentlig mot «sunn fornuft.» Dermed danner man seg, uten å ville det og uten å være oppmerksom på det, et tankenes bilde av hvordan Kristus virker – man innkapsler Kristus i sine egne oppfatninger og dermed sitt eget bilde! Den faren ligger oss alle nær. Hvor lett blir vi dog hengende i våre tanker, skjønt de, som Fjord Christensen i gamle dager sa til oss, ødelegger alt. Når mange mennesker er felles om tankebygningen, hva da? Da tar de makten over dem, låser dem inne, låser dem fast, så de – hvis ikke Gud i sin nåde slår tankebygningene i stykker ved å slå organisasjonene i stykker – livet igjennom tjener Gud i overensstemmelse med deres egne tanker, som hvor gode, ivrige og varme de enn er, aldri når opp til Gud. Denne fare ligger, som sagt, alle meget nær. Vi behøver mere nåde, enn vi selv forstår, for ikke å lytte til gode menneskelige forslag om hvordan man tjener Gud, men følge Lammet, hvis vei er en annen enn vår, hvis tanker er himmelhøyt over, hvis metode i motsetning til våre er svakhet og dårskap.

Og det skal megen nåde å forbli Jesu Kristi træl.

Fremtiden.

Når Gud sender den store trengsel over jorden, blir det hurtig slutt på alle kristne organisasjoner. Hva da? Da når menigheten erfarer sin maktesløshet, som forsøkte å holde sig i live lengst mulig, opplever den, hvis ikke den tar anstøt på Herren, men blir hos ham, at Guds kraft utfolder seg helt, og forstår da, at denne kraft hadde den også holdt seg fra livet lengst mulig. Da blir den lagt i jorden som et hvetekorn og opplever at den lov, som den hadde brutt atter og atter, fører til at den bærer megen frukt. Slik viser det seg at den store trengsel, som – sett fra et rent menneskelig synspunkt – er det verste av alt, bringer menigheten tilbake til Guds måte å fremme sin sak på.

Maktesløshetens; martyriets og dårskapens.

«Jeg kjenner din trengsel og din fattigdom – dog, du er rik! blir det sagt til menigheten i Smyrna. Til menigheten i Filadelfia: «Se, jeg har satt foran deg en åpnet dør, som ingen kan lukke til; du har liten kraft, men du har holdt fast på mitt ord og ikke fornekket mitt navn. Se jeg skjenker deg noen av Satans synagoge... Se, jeg skal få dem til å komme...» (J.Åp. 2,9 og 3,8–9). Disse to menigheter vil vi helst ligne. Til det behøver vi nåde over nåde!

Fra Mod Målet

Lovendringsforslag

Styret har ved flere anledninger samtalt om lovene for NLL. Endringsforlsag fra personer utenfor styret er også kommet, og styret vil derfor framsette følgende lovendringsforslag for årsmøtet 1989:

Endringsforslag 1: Andreas Bø ønsker å forandre § 2 fra : «Formålet er å bera evangeliet ut i vårt folk og til heidningane», til «Formålet er å bera evangeliet ut i vårt folk og til andre folkeslag».

Styret ser liten forskjell på de to formuleringene og overlater til årsmøtet å ta den endelige avgjørelse. Bø sitt forslag oppfattes bare som en tekstjustering og kan dermed forsvares på tross av § 13.

Endringsforslag 2: Styret foreslår å forandre § 4, 5 og 13 fra:

§ 4: Norsk Luth. Lekmannsmisjon vert leia av eit styre på 5 – fem – mannlege medlemer, valde av årsmøtet for to år om gongen. Etter eitt år går tre ut etter lutdraging. Årsmøtet vel også varamenn til styret, tre stk., for eitt år om gongen. Dessutan vel årsmøtet kvart år ei valnemnd på tre medlemer.

§ 5: Styret vel sjølv av sine medlemer formann og nestformann for eitt år om gongen.

§ 13: Paragrafane 1, 2 og 3 kan ikke brigdast.

til:

§ 4: Norsk Luth. Lekmannsmisjon vert leia av eit styre av mannlege medlemer. Desse vert valde på årsmøtet.

§ 5: Styret har 5 medlemer, valde for 2 år om gongen. 3 vert valde eitt år, 2 neste. Årsmøtet vel også varamenn til styret, 3 stk., for eitt år om gongen.

Dessutan vel årsmøtet kvart år ei valnemnd på 3 medlemer. Styret vel sjølv av sine medlemer formann og nestformann for eitt år om gongen.

§ 13: Paragrafane 1, 2, 3 og 4 kan ikke brigdast.

Endringsforslag 3: Styret foreslår å forandre § 9 fra:

Kvart år kallar styret saman til årsmøte om sommaren – helst i samband med ein sommarskule. Tilgjenge har alle vaksne, truande vener av denne sendetenesta.

til:

Kvart år kallar styret saman til årsmøte om sommaren, – helst i samband med ein sommarskule. Stemmerett har alle truande som har fylt 18 år, og som er vener av denne sendetenesta.